

Imre Flóra

Szűk világ

folyvást a falba ütközik a váll
vagy inkább a fal ütközik a vállba
szinte észrevétlen sajog a hám
rögök gyökerek kövek potyogása

felfelé nyitott ez a szűk világ
gödör alján a mozgásképtelen test
az elérhetetlen kékségre lát
a szív ritmustalan hánykódva verdes

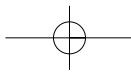
egyre súlyosabb a bomló izom
mind fojtogatóbb a maradék élet
az arc feszül a járomcsontokon
világtalan bámulja azt a kéket

szarufényű nincs már pupillareflex
csak az agyagos göröngyök peregnek

45

Mikor szeretjük egymást

mikor szeretjük egymást gyöngyeső hull
méznap szivárog át szemhéjamon
a föld a forrástalan fénybe fordul
oldódik görcs szorongás fájdalom
kettős szivárvány lobban fel az égre
hársfavirágok illata lebeg
körülsimogatja védve-becézve
bőröd rugalmas selyme testemet
izmaid hullámain ringatózom
az őstenger áramai vagyunk
a Föld és Ég a hidrogén s az ólom
bennünk lélegzik a jövő s a múlt
a létezés átvilágít az itten
mikor szeretjük egymást él az isten

Lázár Bence András

A kert Lisszabon felett

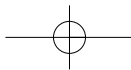
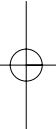
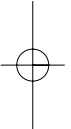
Semmi nem köt semmihez.
Emlékezz, barátom, a hét domb,
a falak rejtik álmaid. De a kertek felett
az ég üresen áll, és te nem lehetsz más,
nem lehetsz más, a fehér város felett
a kert üresen áll.

Semmi nem köt semmihez.
A fehér város bíbor hidain
az öreg gyarmatok. Emlékezz, bokrok
és fák nőnek itt minden délután.
Emlékezz, barátom, emlékezz,
mi történik majd ezután.

De a kertek felett az ég most
üresen áll, és te nem lehetsz más,
se bárki, se akárki. Gyönyörű
lányok isszák a kutak vizét
nincs illatuk, nincs, csak az
óceán, csak az óceán, és ez
keserű, mint álmaid, emlékezz,
barátom, itt nincs választás.

Mert a fehér város nem beszél.
Mert a fehér város lombjaiban
a felhők, gyökereiben a folyó
és a közös tudat, hogy egyedül vagy.

De a fehér városban nappal alszanak,
és nincs alkonyat. A gyönyörű lányok
egy kert alatt sírnak, és falak őrzik
álmukat.

Tóth Kinga

„Klaut wie die Raben.“

a másodikról leste az üveget az orrára
nyomta majdnem az ablakot is hol
fénylik honnan jön az üzenet melyik
panelben vannak bajban átmegy
a kilencessel az órészre ott a kincs

Dein Gesicht für deine Stadt!

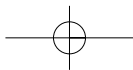
hányan állnak a ráncában
a palacsintás képében
adja neki az arcot
a közösség felteszi
falirat lesz vagy firka
félkör kéznyom a szemekre
oda ragaszt majd a város

*„Jeden Tag is BabyDay –
da schreien Babys vor Glück!“*

északon vannak a hajasabbak
mohát kennek a fejükre az
tartja távol a tetveket
motoros kocsikban tolják
a napra a fényérzékenyeken
szúnyogháló és tejhab
a szökőkútnál érnek össze
a galambtetetőknel a madarak
kerülik szívják a kipufogót

„Ein neuer Stein ist gelandet.“

bárka alakú lesz az erőd
halgerinc áll ki az oldalából
az tör majd az útra kelésnél
a bátrak irányítják a csontot
fúrjon vagy igazítson
az ellenszegülők bontják
a vakolatot téglából van
a lakrész nem illik a fához
lassú és minden dobásnál
mélyebbre süllyed
falevelekből lesz az erőd

két szálka közé hurkolják
fonalakkal szöveterre
azon is átmegy a kő
jön egy újabb ami lyukat csinál
és minden dobásnál
mélyebbre süllyed

Kollár József

Fakultatív szépség

A szépek tudják.
(Nick Laird)

I.

Míg bölcs hentese csóválva aprítja

Míg bölcs hentese csóválva aprítja,
szépségén kicsorbul a szonett éle.
Rejtélyes vásárlók várnak a vérre,
s a szavakon átüt az alkony pírja.

Ma az elmúlás nem rúghat labdába,
hiába ásít unottan a semmi.
Egyedül hagy, de nem nehéz így lenni.
Olcso dallamok foszlanak a nyárba.

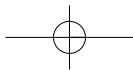
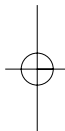
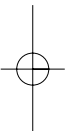
Szépségén kicsorbul a szonett éle.
Egyedül vagy, és nincs szükséged másra,
csak sóvárogva várjanak a vérre,

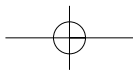
míg őszi húrok pengenek a nyárba.
Derengő ködlovas, vágtsa a fénybe,
ellophatatlan érzésekre várva!

II.

Már nem írja senki, és hősnője más

Már nem írja senki, és hősnője más.
Fodrát feledő patak a szépség.

Kimódolt mind, és egyik se kész még:
névtelen rózsák, hervadt tombolás.

Szép kezdet, amikor felébredni kár.
Jeltelen sírokban ifjú istenek.
A szépek tudják. Bánatuk érdekes.
Vágtája peremén repül egy tatár.

A szépek látják. Bánatuk ránk mered.
Mondanák, de rögtön elhallgat a szó.
Sírjaikban rekednek az istenek.

Zengőn kiveri a Tihanyi ekhó.
Hiába vallatjuk ki a szépeket,
hú kebleik mögé rejtezik a szó.

III.

Kör alakú, szépen formált és kecses

Kör alakú, szépen formált és kecses,
kerekded világ, mely ragyogva ontja
– mint vöröses szőke kibomló kontya,
mikor tükrében kifésüli, s repes

a tudós férfiak hada – szépítő
adományát. Ha rőt fényében állnék,
lehetnék adósa. A kacér játék
alkimistája, olvasót szédítő

forma – kinek bűneit tagadni kár –,
hideg hattyúi lebegés a vizen,
hírnévért nomádkodó urbántatár,

íját túlfeszítő bagatur, de nem.
A szép önmagát kémlelő láthatár,
örök hibáin átragyog nemesen.

